

ŠMARTINSKI VESTNIK

1949

San Martín, 15. decembra 1949

Štev. 9

NAŠ BOŽIČ

Zamislimo se v naš Božič doma, da si bomo tu ob zelo spremenjenih zunanjih razmerah pripravili prav lepo božično praznovanje — Cerkev kliče resnost, spokornost, post, molitve — vse je osredotočeno v adventnih zornicah, ki krijejo tako nekaj skrivnostnega v sebi! Kako jih slovensko ljudstvo ljubi! Ko ne morejo vsak dan vsi k zornicam pa sproti določajo kateri od družine bo zastopal "našo hišo". Mraz se že oglašja vedno ostreje, zelo se krajša dan, peč prihaja do veljave, saj poljska dela so končana in mati zemlja že počiva po utrudljivem rojenju in zorenju. Po odhodu Miklavža se že sprašujejo po pastircih, da se čim lepše pripravijo jaslice, ob nezasneženem gozdu se že ogleduje po lepem zenelem mahu! Krojači, šivilje, čevljarji so preobloženi z naročili, ker vsak želi biti za Božič nov. Otroci se že pogajajo z materjo, kdo bo šel k polnočnici, odrasli pa gredo itak vsi, seveda za varuha hiše pa pa eden mora biti. Moški pri hiši skrbijo, da bo dovolj drv za praznike, ker pač mora na te dni krepko dihati — kdo bi zmrzoval ob največjih praznikih.

Tako se približa zadni teden v adventu. Oče razlaga družini kako bodo blagoslovljali kadilo, — mati pa kako častiljiv je poprtnjak. Že prehaja adventna pesem: "Vi oblaki" v "Sv. Jožef in Marija gresta v mesto Betlehem" — že nosijo za devetdnevno Božiča od hiše do hiše Marijo, prisrčen obred, ki obstoja le v ustnem izročilu — predočuje Marijino in Jožefovo potovanje v Betlehem, zato prenočuje Marija vsak dan v drugi hiši vsa v rožah, molitvah in v to sestavljenih pesmih. "Jutri pa ne bo več spremljanja Marije" se oznani v mraku pred vigilijo Božiča. V tej hiši ostane Mati božja do Svečnice. Neko izredno slovesno razpoloženje že objemlje vas, vsa hiša se še skrbno poriba in očisti. Nervoza se pojavlja pri mnogih, zato se malo govori in hitro dela. Komaj se pa vleže mrak na

zemljo, že zapojejo čudovito milo vaški-farni zvonovi svetonočno zvonjenje, ki čudovito mehko odmeva v dušah vernih Slovencev in ki nikdar ne pride iz spomina, pa naj bi šel človek na konec sveta.

Oče vzame lonec z gorečim ogljem, deklica nosi blagoslovljeno vodo, sinček pa kadilo. "V imenu Očeta..." — vse se odkrije in poklekne. Gospodar je duhovnik, hiša je svetišče, molitve, blagoslovljena voda, kadilo kot v cerkvi — družina pa eno srce z eno prošnjo: "Jezušček pri-di še v našo hišo" — vrata se odpirajo in prav po vseh sobah in shrambah gre svečenik družine in kropi, moli, kadi vse — iz hiše pa naravnost v hlev k pohlevni živinci, ki sama čuti da je nocoj nekaj nenavadnega in z živino, kako je naš kmet strnjen v trudu in znoju in uživanju domačih pridelkov. Sivca v kotu oče najprej poškropi. Ta dva vola nosita pezo težkega prevažanja; — no še tebe rudečka in še tebe plavka, da bodo zdravi telički in veliko mleka, pa še junčko da bo kmalu močna, ker sivka že odnehuje, pa še telička, ki ga je prinesel Miklavž, in že živahno skače po hlevu. — Janezek pa zajčke kropi, da bi jih bilo vedno dosti, Franeka očetu šepče: Še naše putke moramo. — Iz hleva gredo mimo kokoši še k ščetinarjem — dva še dozorevata, eden je dal koline za božične dneve — dva sta za naprej. "Oh, da bi blo vse po sreči" moli gospodar — zdaj pa še skedenj poln slame in sena, pa še kozolec da bi ne bilo ognja in strele, pa še v kolar-nico, pa še v klet, da se pokropi kádi z zeljem in repo, kupe krompirja in korenja — vmes pa pojejo zvonovi — od vseh strani se zliva svetonočni glas bro-nastih klicarjev. — Obred je končan — vsa družina se zbere pred jaslice in bo-žičnim drevescem. — Kar se sproži "Sve-ta noč...", nato "Glej zvezdice božje", potem pa molijo zbrano vse tri dele sv. rožnega venca.

Jaslice žare v lučkah vse oči so vprte

v božje Detece in Marijo — v pastirčke njo v hlevu ker celo na sv. večer hu-in ovčice — Svetonočne pesmi se vžigajo kar same od sebe. — Gospodar določi kdo bo za varuha hiše, naroča paždobni ljudje ne počivajo, sam pa greve, da je nocoj Bog prišel na svet.

Sosedje so prišli, da počakajo polnočnico — pa se razvijajo pogovori — sosed ve o hlapcu ki je na sv. večer v risu hudobca klical, drugi kako so ga na ta večer coprnice vodile ko se je bil zapoznil na potu. Spet drugi kako se na sv. večer živina pogovarja kako zakladi v gozdu gorjio, kako čudni popotniki hodijo po hišah na sv. večer — dokler ne pride čas odhoda v cerkev. Trop za tropom se dviga proti farni cerkvi; prižigajo bakle, da se pot razsvetli in gaz se bolje vidi. Cerkev pa razsvetljena in napravljena da je ni moč spoznati — polnočnica se prične! Duh radosti, iskreno veselje, pristrčno zadovoljstvo objemlje verno množico, kdo ne bi pel s cerkvi, ki je kot ena družina pred jaslicami

in oltarjem! Oh kako lepo kot ne prej ne slej, le na sv. večer tako!

Ko se množica vsuje iz cerkve, spremlja farane veselo zvonjenje na vse strani po vaseh. Drugi dan pa tri sv. maše — po sv. maši družina se vsa drži doma, kdo bo hodil drugam vasovat na sam "sveti dan". Potem pa sv. Štefan, tepežni dan, trije kralji, ko se neha poprtujak.

Tako je bilo sto in sto let v našem rodu — zadnja leta je pa toliko drugače. — Ni slovenske hiše, ki ne bo težko čutila neizpolnjene vrzeli v družini, posebno na sv. večer. — Gospodarja ni, sinov morda dveh-treh ni — mati, otroci vsi brez besed — v hiši vlada le moreč molk, ki tako tišči v prsih, da iztisne solzo celo na sv. večer. Nam tu izseljencem pa še grenak občutek odtrganosti od domačih družin — od ljube domovine, ki samo ona zna tako pristrčno priklicati božji objem otožni človeški duši. — Oh; Jezušček, nadomesti onim doma in tu nam vse zgubljeno s toliko večjo in slajšo božično milostjo!

Naša dekleta

Spričo dejstva, da je veliko število naših ljudi obojega spola zaposlenih v tovarnah, da je dve tretjini dnevnega časa njih organizem postavljen v posebno, rekel bi izvanredno okolje, okolje, ki je prav gotovo škodljivo, je nujno potrebno spoznati to škodljivost z zdravstvenega stališča. Radi stvarnosti ne bomo govorili o tem, kakšna bi morala biti tovarna, da bi zmanjšala škodljivost na najmanjšo stopinjo, temveč o tem, kako naj delavec in delavka ravna v tovarni, v taki kakršna je.

Zrak, ki nas obdaja v tovarni je najvažnejša hrana za naše telo. Pljučni mehurčki nanizani kot grozdi okoli najtanjših zadnjih vej sapnika, ga sprejemajo skozi nos in usta. Stene teh mešičkov s prav drobnimi kapilarami usesavajo kisik iz zraka. Rdeča krvna telesa vežejo ta kisik in ga po žilah raznašajo vprav vsem celicam našega telesa, da s pomočjo tega kisika zgori hrana v celicah — to je, da celice žive. Primer iz vsakdanjega življenja: Petrolejka v kmečki sobi pozimi, zvečer pri preji, kjer je mnogo ljudi okna zadelana, nenadoma začne pojemati in ugasne. Zakaj? Ljudje so izčrpali kisik iz zraka in kjer ni kisika, tam ugasne gorenje. Prav isto se godi s človeškimi celicami v lobanjskem mozgu, ki morajo imeti prav posebno dosti kisika radi svoje visoke razvojne stop-

nje. Glavobol je počasno umiranje živčnih celic v lobanjskem mozgu (možgani).

Različni so vzroki, ki pokvarijo zrak v tovarni, bodisi fizikalno z majhnimi delci snovi, ki preprečujejo potem vezanje kisika. Možs plini kemikalij, ki izparevajo. Pri glavobolu kot prvi nadlogi, ki nas lahko doleti v tovarni so važni vprav ti plini, ki jih vdihavamo, vežejo se namreč tudi ti z rdečimi krvnimi telesci (Haemoglobinom) v kemične spojine, ki preprečujejo potem vezanje kisika. Možganske celice ne dobe dovolj kisika, posebno to pri ženskah, ki imajo že po narodi do enega milijona manj krvnih telesci, to je transportnih sredstev za prevažanje kisika, od pljuč do možganskih celic. Zato se kmalu pojavijo predznaki glavobola: nepazljivost, raztresenost, slaba volja, razdražljivost ali melanholična pobitost da mračnjenja pred očmi ali pa tudi nenadoma glavobol. Kateri od teh znakov se pojavi, ali vrsta v kateri se pojavijo, zavisi pač od lokalnih faktorjev v možganih, boljše ali slabše krvne količine posameznih centrov, občutljivosti celic in vrste plina. Delavec-mašinst ali v kakem drugem položaju je dostopen nezgodam, vse radi zraka, ki ga vdihava in je izpostavljen ne vede in brez lastne krivde življenjskim nezgodam.

—Odpomoč! Zjutraj, predno gremo v tovarno,

je treba že začeti. Telo zribamo z mrzlo vodo, ali še boljše izmenoma s toplo in mrzlo, s tem pospešimo hitrejši obtok krvi, celice pa dobijo več krvi in z njo kisika. Par prostih vaj povzroči globokejše dihanje in zopet dobimo več kisika v pljučih. Hoja v tovarno naj bo počasna, ker strah pred zamuditvijo psihičnim potem povzroča neraunovešenost izmenjave plinov v pljučih. V tovarni sanj po eno ali dvournem delu stopimo do vodovoda in pri močnem pritisku povzročimo z rokami penjenje vode, usta približamo šumeči vodi in samo globoko dihamo, kakor bi hoteli srkat vodo. Voda vsebuje namreč fizikalno vezan svež zrak, ki ga pri iztoku oddaja. Pri zelo suhem zraku v tovarni namočimo robec in ga večkrat položimo pred usta. Če je le mogoče, tla večkrat pomočimo z vodo okrog sebe. Vsako izparevanje namreč zniža temperaturo. Dober je če

vzamemo s seboj steklenico črne kave in jo večkrat po malem pijemo. Zelo dobro učinkuje proti glavobolu taka lega telesa, da je glava nižje od telesa, s tem dobijo možganske celice več krvi in zato tudi več kisika. Ugodno vpliva obkladek v mrzlo vodo namočene krpe na hrbet in spredaj istočasno na srčno stran pa topla obloga. Čim večja je razlika, tem bolj se poživi srčni krvni obtok. Pri glavobolu te vrste kopljimo noge v mrzli vodi. Važno je, da proste ure izrabimo na svežem zraku, zlasti v gozdu. Dobro je v sobi, kjer spimo, gojiti asparagus, ker ta rastlina z ogromno gojiti asparagus, ker ti ta rastlina z obširno listnato površino oddaja mnogo kisika.

Zgoraj navedena navodila ne veljajo seveda za glavobole, katere povzročijo drugi vzroki, kakor n. pr. različne bolezni, zastrupljenja itd. (Se bo nadaljevalo.)

Svetoletni obredi in navade

Ganljivi obredi svetega leta 1950 se bodo začeli na sv. večer 1949., ko bo papež slovesno odprl sveta vrata pri Sv. Petru. Istočasno bodo trije od sv. očeta pooblašeni kardinali slovesno odprli sveta vrata v bazilikah sv. Pavla, sv. Janeza v Lateranu in Marije Snežne.

Slovesnost se prične s procesijo, ki se pomika proti svetim vratom.

Pevci sikstinskega zbora, v belih koreteljnih, sveti zbor kardinalov, opatov, višjih prelatov, švicarska papeška garda v svojih rdečih in rumenih uniformah, častna straža, papeževi služabniki v svojih zgodovinskih oblekah, vsi ti se udeležijo procesije. Duhovniki, redovniki in laiki, vsak s svojo značilno obleko doprinese svoj delež k pestri sliki barv slovesne procesije. Sv. očeta nosi na nosilnici 12 rdeče oblečenih "papeževih nosilcev".

Namestnik Kristusov je oblečen v papeških oblačilih. Na svoji desnici ima "ribičev prstan", znamenje papeške oblasti, na katerem je vtisnjena podoba sv. Petra-ribiča; podobno obkroža napis z imenom vladajočega papeža. Ob smrti vsakega papeža se ta napis odtrga stran.

Vsi nosijo prižgane sveče, razen stražnikov in kardinalov, katerih prižgane sveče nosijo njihovi služabniki.

Ko pridejo do svetih vrat, odloži papež mitro, vzame srebrno kladivo, se približa k svetim vratom in udari nanja. Pri tem zapoje:

"Odpri mi vrata pravičnosti!"

Zbor odgovori:

"Vstopil bom in slavil Gospoda."

Ko srebrno kladivo drugič udari na sveta vrata, poje sv. oče:

"Vstopil bom v tvojo hišo, o Gospod."

"Poveljeval te bom v tvojem tempelju", odpoje zbor.

Ob tretjem udarcu kladiva zapoje:

"Odpri naj se vrata, zakaj Gospod je z nami."

In zbor odpoje:

"Kdo je videl njegovo moč v Izraelu."

V tem trenutku začnejo drseti vrata nazaj. Odkrušene drobce stene vzamejo verniki za spomin. Prag očisti sv. oče.

Nato molijo "Actiones nostras" in pojejo "Jubilate," 99 psalm. Nato papež v posebni jubilejni molitvi zahvali Boga za milost svetega leta, ker je s svetim letom prišel čas usmiljenja in odpuščanja. Nato dajo sv. očetu križ. Sv. oče poklekne in zapoje "Te Deum". Nato vstane in gre prvi čez prag svetih vrat. V tem trenutku se ogласijo zvonovi po vsem mestu in topovski streli na angelskem gradu pozdravijo sveto leto.

Sv. oče se zopet vsede na nosilnico. Na glavo mu dajo mitro. Nato ga spremljajo h glavnemu oltarju, kjer skupno odmolijo prve večernice za praznik Rojstva Gospodovega.

Mirko Kunčič je petdesetletnik

Teh vrstic ne pišem zato, da bi pač nekaj napisal, ampak da bi slovenski narod — v skromni obliki, kot to danes more — dal zaslužen javno priznanje možu, ki do sedla tega skoraj ni doživel.

Mirko Kunčič je mladinski pisatelj in časnikar. Kot pisatelj je podaril mladini dela, ki spadajo gotovo med najboljša, kar imamo Slovenci v mladinski literaturi. Snov za svoje povesti in drame je rad jemal iz narodnega blaga in mu dal umetniško lice. Njegova dela so pisana v pristnem slovenskem duhu in vsebujejo resnice zrelega, izkušenega moža. Ni prisiljeno otroški, ne rabi pomanjševalnic, ni vsiljivo učiteljski, pač pa zna življenjske modrosti povedati v otroku dojemljivi obliki in to je ravno umetnost mladinskega pisatelja. Nisem literat in si zato tudi ne upam izreči literarne sodbe o pisateljskem delu Mirka Kunčiča, mislim pa, da so mu dali najlepšo oceno otroci sami, ki radi berejo njeova dela. Omenim naj samo Otroški kotiček v "Slovenca", ki je gotovo edinstven v slov. časnikarstvu, v katerem si je dopisovalo s kotičkoim stričkom toliko otrok in ki so ga z vselej brali vsi — tudi orasli — ki imajo radi iskreno besedo otrok in strička.

Mirko Kunčič je tudi sposoben časnikar. Tu je pokazal zlasti ostro razvit čut za socialno pravičnost. Omenim naj samo dovršene reportaže iz vsakdanjega ljubljanskega življenja, zaradi katerih ravno so mnogi v onih dneh kupovali "Slovenca". V njih nam je z velikim darom opazovanja, s toplim čustvom za malega človeka narisal niz portretov z vsemi njihovimi skrbmi, potrebami, odlikami in

napakami od branjevk na Vodnikovem trgu, upokojencev v Monte Carlu in delavcev z žuljavimi rokami pa do uradnikov in meščanov. Z duhovito in ostro besedo je bil sodnik vsakdanjemu življenju, ki ga povprečni ljudje niti ne opazimo, pa je važno pač zato, ker je vsakdanje.

Mirka Kunčiča sem kot človeka поблиže spoznal šele v taborišču. Je to mož-poštenjak z občutljivim, mehkim srcem — zato ga imajo otroci radi — in trdnim značajem, ki ne menja svojega mnenja po vetru, ki pove vsakemu v obraz, kaj misli in ki ne upogiba svojega hrbta. Kogar je Bog obdaril s tema dvema čednostima, temu je odmeril v delež trpljenje in Mirko Kunčič je res trpel in trpi mnogo. Kmalu potem, ko je prišel v Argentino, je napisal s quinte, kjer ta telesno šibak človek gara, v pismu svojemu prijatelju: "Ker nisem hotel biti politični hlapec, sem postal konjski!" Res bridka, a ponosna ugotovitev! Hvala Bogu, da mu je dal Bog pogumno življenjsko družico, ki ga sprmelja v trdem življenju in pa pridne otroke, ki so mu danes gotovo edino veselje. Želimo Mirkotu Kunčiču, da bi prihodnje življenjske obletnice obhajal v krogu svoje srečne družine doma v svobodni Sloveniji.

Prof. P. V.

G. M. KUNČIČU PETDESETLETNIKU!

Marljivemu sotrudniku, požrtvovalnemu narodnemu delvacu, ljubljencu slovenskih malčkov, naše prisrčne častitke s prisrčnim: Bog plačaj jubilanu in njegovi družini!

Uredništvo "Slovenske Besede"

Poročilo Elizabetne konference

Koncem novembra je Elizabetna konferenca na letnem zborovanju podala poročilo o svojem delovanju. Članarine ni nabirala, ker se je naslonila na prostovoljne darove in vendar izkazuje lep promet skoro 7000 \$ —. Dohodki \$ 3.478, izdatki \$ 3.445, ostanek 33 \$. Poleg denarnega prometa je konferenca razdelila obilo obleke, nove in malo obnošene, zlasti ko so prihajali begunci iz Italije in Koroške slabo oskrbljeni z obualom in obleko. Mnogim je E. K. preskrbela stanovanje, zlasti družinam in skupinam,

drugim je oskrbela živila, hrano, zdravila, pohištvo in kratkoročna posojila. Slednje nam je stvorilo takorekoč malo posojilnico! Zakaj so ljudje rabili taka posojila: za garancijo stanovanja, za nabavo šolskih potrebščin in obleke otrokom, za nakup obrtnega orodja za samostojno delavnico, za zdravljenje, za nabavo potrebnega pri ženitbi i. dr. Izdali smo 15 posojil brez vseh ceremonij in doslej je vse poštено vrnjeno, oseb iz razumljivih razlogov ne javljamo.

Vse kar smo dali je šlo izključno za

naše slovenske družine!

Prireditve smo imeli eno — sv. Miklavža, in smo obdarovali 40 otrok z obleko, jestvinami in igračami.

Mnogo nam je poteklo časa v iskanju centrale, h kateri se želimo priključiti, kar bi nam vsestransko koristilo, doslej še nismo uspeli! Lep uspeh pa ima E. K. v svojem glasilu Šmartinski vestnik, ki služi v smislu pravil E. K. karitativni in domobranski ideji. Stvorilo se je lastno književno podjetje Slovenska Beseda. Prav hvaležno delo pa je E. K. vršila s podporo domobraskih sirot in bolnih ostarelih duhovnikov s paketi! Odborcih sej je bilo 11.

Za bodoče se je sklenilo dvoje: Pred-

vsem posvetiti svoje delo dekletom in mladini po tovarnah, kar bo v člankih objavljalo Š. Vestnik in še več podpore sirotam in duhovnikom. Za večje delovanje se je sklenilo nabirati člane, po 1 pesos mesečno, za kar dobi član mesečne številke Š. estnika brezplačno. Izrekla se je iskrena zahvala za marljivo delo tajnici gđe. M. K. Izvolil se je nov odbor: Gospa M. Magerl predsednica, gospa Antonija Langus podpredsednica, gđena Malči Mežan tajnica in še 7 odbornic. Vsem dobrotnikom pristržna zahvala!

Vabimo vse moške in ženske k pristopu v Eliabetno Konferenco! Nikdo ne ve, če ne bo prišla E. K. v zaželeno pomoč tudi njemu!

ZANIMIVOSTI

Čudežni golobi

Letošnji koledar "Ave Marija", ki so ga izdali slovenski frančiškani v Lemon-tu (Združene države), je objavil zanimiv članek z naslovom "Marijini golobi", ki ga na kratko posnemamo.

Bilo je lansko leto na praznik Brez-madežnega spočetja, ko je vsa Portugalska slavila stoletnico, odkar se je slovesno posvetila Materi božji. Zato prilikoma prinesli kip fatimske Matere božje v prestolnico Lisbano. Tedaj se je pripetilo nekaj izrednega, kar so videli vsi pričujoči in o čemer so poročali vsi portugalski, pa tudi tuji časopisi.

Ko so v slovesni procesiji nesli kip Matere božje iz Fatime, se je od vseh strani zgrinjalo ljudstvo, da pozdravi svojo ljubljeno Gospo in jo pospremi na njeni poti v Lisbano. V majhnem mestecu Bombazral so se nenadoma pojavili v zraku trije beli golobi. Golobje so boječe živalice, ki se ob vsakem šumu splašijo ter odlete. Tu pa se je zgodilo narobe. Golobje so nekajkrat obleteli kip, nato pa so se v največje začudenje vseh spustili h kipu in se vsedli k Marijinim nogam. Sprevod se je pomikal od vasi do vasi, od mesta do mesta. Tako se je pomikala procesija čela dva tedna po deželi in ti trije golobi so ves čas noč in dan čepeli ob Mariji in se niso premaknili nikamor. Pred kipom so igrale godbe, ljudje so peli Marijine pesmi, nosilnice, na katerih je bil kip, so se gugale, ponoči so pokale rakete, odmevali so možnarji, žarometi so razsvetljevali kip, toda golobi so mirno stali ob Marijinim nogah. Včasih so bili čisto pokriti s cvetjem in rožami, ki jih je navdušena množica

metala Mariji v pozdrav. Vse to golobov ni motilo, le tu in tam so si s perutmi pomagali ohraniti ravnotežje, če je kaka roža le pretrdo priletela nanje. Najbolj čudno pa je bilo, da niso hoteli med celim štirinajstdnevnim potovanjem vzeti prav nič hrane in vode.

Karmelitski tretjerednik Luis Gonzaga de Oliveira, ki je nosil nosilnico z Marijinim kipom skozi Lisbano, pripoveduje: Ko je procesija 5. decembra ponoči prispela do nove cerkve, posvečene fatimski Materi božji, so hoteli golobe odpoditi, da bi v cerkvi ne bili v napotje. To pa se ni posrečilo. Golobje so ostali celo noč v cerkvi. Tega si nihče ni mogel razložiti. Vsa Lisbana je govorila in pisala o teh golobih in ugibala, kakšen pomen naj bi ta dogodek imel.

Drugo jutro pri slovesni maši se je dogodilo nekaj, česar golobje sami po svojem naravnem nagnjenju ne bi bili mogli storiti. Cerkev je bila nabito polna. Pred povzdigovanjem so dali zvončki znak, da se bliža najsvetejši trenutek svete maše. Ljudje so poklekli in po celi cerkvi je zavládala tišina. Tedaj sta se dvignila dva goloba izpred Marijinih nog, kjer sta štirinajst dni stala brez vode in hrane in poletela k oltarju, kjer se je darovala sveta daritev. Eden je ostal na levi strani oltarja, drugi pa na desni. Ko je škof dvignil posvečeno hostijo, sta oba dvignila svoje peruti kot v pozdrav in počaščenje. Ko se je sveta daritev nadaljevala, sta goloba na začudenje vseh pričujočih ostala vsak na svoji strani oltara. Tretji golob je ostal na svojem mestu pod Marijinim kipom. V

trenutku, ko je pozvonilo k svetemu obhajilu, se je tudi ta golob dvignil in stopil na vrh zlate krone, ki jo je imela Maria na glavi. Ko je škof držal obhajilni kelih in hostijo v rokah ter molil: Glejte Jagnje božje, je tudi ta golob razprostrl svoja krila in jih držal razpeta, dokler ni začel škof obhajati.

Po končani slovesnosti so odnesli kip Matere božje fatimske spet v njeno sveetišče na kraju prikazovanja, golobje pa so odleteli.

Ta dogodek je zbudil med ljudstvom veliko zanimanje in začudenje. Časnikarji so golobe ob Marijinih nogah fotografirali in objavili njihove slike. Ljudje so si skušali razlagati, kaj naj bi vse to pomenilo. Večina je bila prepričana, da jih je Marija sama prišla obiskat in jim po nedolžnih živah, golobih, ki so simbol miru, hotela pokazati, da bo prišel mir med narode samo tedaj, če se ljudje spet vrnejo k Bogu, ki prebiva med nami v Najsvetejšem zakramentu.

Drobne Vesti

NA PRAZNIK BREZMADEŽNE sta se v cerkvi sv. Julije v Buenos Airesu poročila g. Jože Korošec in gđc. Frančiška Blažič. Pfi poroki in sv. maši je pel cerkveni pevski zbor iz Belgrana.

Poročil ju je ženinov sorodnik duh. svetnik župnik K. Škulj.

Gotovo značilno za tukajšnje slovenske svatbe je, da je na popoldanskem svatovanju krepko odmevalo v govorih, napitnicah, zdravicah, petju in glasbi, z živahnimi vzkliki — slovensko domobranstvo! — g. Jakoš je krepko zavzdignil večno lepo: "Mi smo..." — Lojze Urbanč in Bončina sta jo povzela z glazbo, da se je hiša potresla, g. Š. pa v navdušenih besedah prikazoval domobranstvo kot velik ponos xseh Slovencev. Zato moramo ob vsaki priliki dajati velikim žrtvam svoj spomin in spoštovanje! Kako ne! Ženin je eden izmed onih domobraskih junakov, ki je rabljem v zadnjem trenutku "upihal kašo" in se rešil!

Nekaj navzočih Hrvatov je občudovalo naše navdušenje za domobranstvo! Tako je prav in tako naj bo na vsakem ženitovanju! Kot je povzel g. Erjavec Lojze v jedrnatem voščilu: Novim dru-

žinam veliko naraščaja — veliko domembrancev!

Mlademu paru pristrčna voščila in ves božji blagoslov!

ZA SV. MIKLAVŽA sta priredila Elizabetna konferenca in šmartinski cerkv. pevski zbor lepo Miklavževanje v dvorani Kat. akcije. Med navzočimi so bili tudi domačini, katere je še posebej pozdravil g. Škulj nakar je odgovoril P. Severo, da domačini gledajo z velikim zanimanjem kako se Slovenci radi zbiramo okrog svojega škofa in duhovnikov,, zato naj bodo prepričani podpore od strani domačinov v cerkvi in drugje! Pevski zbor je zapel prav spretno dve pesmi. Angelei so nato brali pisma, ki jih je prejel Miklavž od otrok. Eden želi, "da bi bil ves park v snegu," da bi se smučal; drugi prosi zaščite pred hudim očetom in take hlače, da ne bo nič bolelo kadar bo palica padala za kazen!

Miklavžev nastop z angelei in več parkeljev je bil prav odličen. Elizabetna Konferenca je poskrbela, da so bili obdarovani prav vsi otroci kar jih je bilo v dvorani — nad 50 — z dolgimi škarnicli, polnimi lepih darov, nekatere pa še od druge strani tako, da je bilo zadovoljstvo prav splošno. Tudi vročina ni bila tako huda, ker se je slovesnost vršila ob 8. uri zvečer. Oder, nebasa in pekel, je bil lepo razsvetljen, kar je zasluga naših fantov! Vsem prav lepa zahvala!

DUHOVNE PRIPRAVE ZA BOŽIČ. V soboto popoldne in zvečer je v cerkvi v San Martinu spovedovanje Slovencev, ob 7 duhovni govor; v nedeljo spovedovanje od 6 ure naprej. Pri slov. sv. maši skupno sv. obhajilo. Iskreno vabimo. V soboto bosta spovedovala dva slovenska spovednika.

FANTJE in DEKLETA, ki se pripravljate na poroko, javite se vsaj 3 tedne prej pri župnem uradu svoje župnije. Mnogi odlašajo vse na zadnji teden in zahtevajo da se vse zvrši v par dneh, ne vedoč, da je treba tri nedelje samo za oklice!

O OBISKU uprave Slovenske Besede pri prevz. škofu Dr. Rožmanu bomo poročali v prihodnji številki.